

Georgette Gebara, Libanon

Dansare, koreograf, danspedagog, grundare av "École Libanaise de Ballet"

ÖST, VÄST: Dansens dialog

Amman. Söndag 26 augusti 1979. King Hussein och den amerikanskfödda drottning Nour gör entré i den kungliga logen på Palace of Culture. Ovationer. Jordanska nationalsången, amerikanska nationalsången.

Tystnad.

Ridån öppnas och avslöjar en annan sorts kunglighet: en späd kvinna som står majestätisk i paljettklänning och långa svarta handskar med en antik tron vid sin sida. Hon bugar, glider upp på tronen.

MARTHA GRAHAM

Halvviskande talar hon om sitt kompani, sina dansare. När hon kommer till att prata om kroppen, lyssnar kungen som sitter framför henne, själv en skicklig idrottare, med värme och förståelse. Hennes ord för mig till min egen tro: min tro att varje kropp är ett tempel. I den börjar livet; i den bor själen; där bor hjärtat, den muskel som pumpar kärlek; dess hjärna är tankens kraft; med godhet och ondska som kämpar i det innersta. Kroppen tar rörelsen, livets kärna, till sin mest sublimes uttrycksform: DANS.

Mina tankar återvänder till Martha. Som om hon hade levt hela sitt liv i vår del av världen talar hon om sanden som kommer och går och täcker spåren av inkräktare. "MARKENS RÖST AVGÖR VEM SOM STANNAR KVAR" kungör hon.

Åh ja, Martha! Kanske har vi varit här längre än mänskligheten kommer ihåg. Öknarnas sand och havens vågor har gett våra kvinnor den graciösa och förföriska höft rörelsen som har rest till Spaniens yttersta gränser. Det sägs att en poet en gång ropade: "Fa la haramouna Allah menkom" - "Må Gud inte beröva oss dig", som, när de gutturala svårigheterna i "h" släpptes blev "falamenko" för att slutligen bli "flamenco". En sann historia? Det spelar ingen roll, det kan lika gärna vara en vacker lögn! Och är inte poesi och dans två magnifika lögner? Men lögner som återspeglar mänsklighetens DJUP.

Medan öknen och havet gav oss böljande rörelser, föddes genom höga berg och uppror mot inkräktare männens stampande av fötter och hopp till rytmer vilda som stormen.

Svärdsdanser och ryttarkoreografi ackompanjerar dem. Varje region i denna stora arabiska värld hittade egna stilar med egna färger.

Det första uttrycket av dans var emellertid bön och "Bokens tre religioner", som vi kallar dem, föddes på våra stränder. Bönens rörelser och gester betraktas alltså som en form av andlig dans. Deras ursprung går längre tillbaka än vi kan spåra, men de är definitivt de renaste, äldsta och mest gåtfulla uttrycken i människokroppen.

För att omfatta dansens ålder i vår region måste vi slänga en blick mot faraonisk kultur med dess danser. De må ha varit målade i kantiga former, men själva rörelserna måste ha varit lika flytande och förbluffande som Nilens vatten.

Moderna tiders inflyttning och influenser från utländska invånare öppnade för dansstudior med klassisk balett och modern dans, och dansutövandet flyttades till en professionell nivå. Från enkla lantliga firanden eller sofistikerad urban social underhållning för speciella tillfällen steg den till professionalism och äntrade teatern.

Men, tillbaka till Jordanien. Trots kriget som fortfarande rasar i Libanon med alla risker det medför, reste jag med 10 studenter till Amman för att se Martha Graham Company, och få privilegiet att medverka i en master class. En av kompaniets dansare, Peter Sparling, ledde den med stor entusiasm och gav oss en fantastisk erfarenhet. Applåder, stora leenden, hjärtliga kramar, och naturligtvis, som gruppens ledare, sa jag några ord för att tacka Peter. Han tittade på oss fullständigt överraskad. "Tackar ni MIG? Det är jag som borde tacka ER. Hit har vi kommit, jag från USA, ni från Libanon, från Jordanien och från andra håll". Vi satte oss på golvet och plötsligt talade vi alla samma språk.

Oavsett om vi sitter på golvet, står vid en balettstång, flyger i luften, stampar våra stövlar på en bergstopp, oavsett om vi svänger våra höfter lustfyllt i ett tält eller på en nattklubb, binder vårt språk oss samman! För dans är inte bara ett uttryck för känslor, för firande, för underhållning. DANS ÄR ETT PÅSTÅENDE. Som påstår tydligare än något talat språk, att vi alla är en och samma.

Georgette Gebara är en världsberömd dansare, koreograf, författare, programledare och utbildare från Libanon. Som elev visade hon tidigt stor begåvning i sitt utövande och fick många ledande roller i klassiska baletter. Hon inrättade "École Libanaise de Ballet", en ballettfokuserad dansskola, i Beirut, 1964.

Hon har sedan dess varit professor i dans vid National Institute of Fine Arts vid libanesiska universitetet (1966-1984) och föreläst över hela världen. Hon har fortsatt sitt arbete med att nå en bred massa och vidareutvecklat sitt pedagogiska arbete genom att ge halvtimmeslånga radioföreläsningar i Libanon.

Georgette har som koreograf arbetat med föreställningar, musikaler, tv och film i arabiska, amerikanska, franska och armeniska produktioner. För tv har hon koreograferat och dansat i ett program med reciteringar av arabiska dikter för jordansk tv, som var det första programmet i sitt slag när det sändes 1978. Vidare har hon arbetat för TV som jurymedlem i "Studio Al Fan", Libanons största TV-program för att upptäcka nya talanger i musik, sång och dans mellan 1974 till 1992.

Allt detta har gjort Georgette Gebara till ett välkänt namn i dansvärlden. Hon ses som en innovatör för dans i den arabiska regionen och är en viktig bidragande faktor till konstformens varaktiga popularitet i den delen av världen. Exempel på hennes arbete i att höja konstformens status i arabvärlden är otaliga. Till exempel grundade hon och fortsatte att koreografera för "Soirees de Ballets", det första professionella kompaniet som grundades i Libanon 1966. Två år senare fick Georgette möjlighet att sprida sin uppfinningsrikedom över hela regionen, då hon var en grundande medlem av International Center of Traditional Music and Dance, baserad i Kartago i Tunisien 1968. Hon är också en av grundarna av Syndicate of Professional Artists, Libanon, som bildades 1993.

Den senaste tiden har hon mest ägnat sig åt skrivande och som journalist inom dansområdet. Hon har skrivit artiklar om libanesisk scenkonst för tyska och japanska tidsskrifter och två gånger utnämnts till "Daily Critic of the Year" av Daily Star. I november 2017 publicerade hon sin första bok med titeln "Entre Deux Pas".

Genom åren har hon varit en trogen anhängare av ITI (International Theatre Institute), som hon använder som en plattform för att uppmärksamma libanesisk och pan-arabisk dans över hela världen. Från 1980-2008 tjänstgjorde hon som en ledamot och senare vice ordförande i det libanesiska centret för ITI. Under denna tid arbetade hon också som sekreterare för ITI International Dance Committee, 1996-2008, och var styrelseledamot i ITI 1997-2008. År 2011 utsågs hon till hedersmedlem i ITI för sitt arbete inom ITI och sin gärning för scenkonsten världen över.